

Kehnet Nilsen - foto af Trine Rytter Andersen

Kunstværket er en åben og generøs kommunikativ handling

Kehnet Nielsen er forårsaktuel med en række nyere billeder på udstillingen Efterlandskaber hos Galleri MøllerWitt i Aarhus, kunstn.nu mødte ham på åbningsdagen til en snak om maleri.

UFORKORTET Interview af Trine Rytter Andersen

TRA: På din meget roste retrospektive udstilling *Painting Out Of Time* på Kunstmuseum Tønder, sidste år, kunne vi se en stor kunstnerisk udvikling i dit maleri fra 1980'erne og frem til nu, hvori består den afgørende forskel fra dengang til nu?

KN: Jeg tror at der sker noget, når man bliver ældre, pludselig mærker man hvordan ens eget perspektiv langsomt har ændret sig.: Jeg mærker det i mig selv og ser det i mine billeder. I mit tilfælde har tabet af nære familiemedlemmer for eksempel, medført et behov for en anden form for nærvær og intensitet i mine billeder.

Malerierne er på en måde mere åbne – mere som en tilstand, der både er undersøgende, helt åben og stilfærdig på samme tid.

TRA: Udstillingen her hedder *Efterlandskaber*, og når jeg kikker på billederne, får jeg den fornemmelse, som jeg dyrkede meget, da jeg var barn: Når jeg kneb øjnene sammen mod lyset, kunne jeg opnå et helt særligt billede af landskabet foran mig, på den måde oplevede jeg, at jeg kunne trænge dybere ind i naturen – jeg oplevede, at jeg bedre kunne begribe den og at jeg var en del af den.....

KN: Lige nøjagtigt! Jeg tror ikke, at jeg kan sige det mere præcist.

Det er jo tydeligt, at det er landskab og natur tilstede i billederne – det er vel en imødekommenhed fra min side, jeg giver dig noget, som du kan genkende. På den anden side er der også noget helt andet noget abstrakt og poetisk, som har med stemning og atmosfære at gøre – for mig er det et åbent rum i billedet, som står til rådighed for beskueren. Et sted du selv kan fylde ud.

TRA: Jeg kan godt se, hvad du mener, men tror du at maleriet formidler sig så gnidningsløst til alle?

KN: I udgangspunktet opfatter jeg kunstværket som et åben og generøs kommunikativ gestus rettet mod beskueren. Jeg vil gerne nå min beskuer med maleriet, omvendt er jeg udmærket klar over at det også forudsætter en vilje til det hos beskueren.

Den åbenhed eller den frihed og mangel på konventionalitet, som et kunstværk kan være i besiddelse af, er bestemt ikke altid velkommen. Men når en beskuer åbner sig for maleriets iboende åbenhed, så er der mulighed for et møde, hvor indsigter og bevidsthed kan udveksles på et intimt og ordløst niveau.

TRA: Præcis – men det er jo ikke sådan at du har indarbejdet skjulte budskaber i billedet, der er vel snarere tale om en form for transcendens – forårsaget en meditativ stilhed i billedet, som du har efterstræbt og hvor jeg, der ser på billedet, bliver i stand til at mærke og erkende noget dybt i mit eget indre, som maleriet netop i kraft af dets åbenhed, er i stand til at vække?

KN: Ja! Jeg vil gerne have at mine billeder ikke larmer alt for meget sådan i visuel forstand. Der er genkendelige elementer og der er farver og flader, der mødes og dynamikken skal være der, uden at den tager pusten fra beskueren – der er glød men ikke ildebrand. Der er motiv – men også abstraktion. På den måde forsøger jeg at indkredse noget, som for mig er essentielt, og som netop er nødvendigt for at billedet kan være åbent. Hvis billedet tager pusten fra beskueren, hvis det overmander hende eller frastøder ham, har det ikke den åbenhed, som jeg er optaget af. Så er der ikke plads til den form for stille fordybelse som jeg gerne vil sætte i værk.

TRA: Du viser også en række papirarbejder på udstillingen, hvor kommer de fra?

KN: Ja det er sjovt, med dem, for det er længe siden, at jeg har udfoldet mig på den facon med pensel og farve på papir. Det er et indre behov, der pludselig meldte sig, og figurerne er fra min egen familie og omgangskreds. Det er helt umiddelbart og uden filter og lige nu er det et fast morgenritual for mig at arbejde på papir. Jeg oplever en glæde ved det og en kærlighed til motiverne og en spontan begejstring for den friskhed som mediet tilfører dem.

TRA: Nu har du jo været med lige siden 80'erne, hvor I med 'Kniven på Hovedet' og De Unge Vilde, forsøgte at forsvare jer imod en udvikling i kunstverden, der var i maleriets disfavør – Maleriet blev erklæret for dødt og billedkunsten har siden gennemlevet en lang række kriser, der har afstedkommet selvransagelse og nyformuleringer på mange planer. Hvor står maleriet i dag synes du?

KN: Ja udviklingen i det moderne forbrugssamfund har både været kunstens største udfordring og dynamo. Det har været en turbulent tid og maleriet var længe en bagstræberisk affære. Nu har det derimod genfundet troværdighed og publikums interesse. Maleriet i dag er mange forskellige ting, feltet er så mangfoldigt og dækket ind af flere generationer. Jeg synes at det er dejligt og det er opløftende at se, hvor mange forskellige bud der i dag findes på, hvad maleriet er og kan.

TRA: Hvor ser du dig selv i hele dette pluralistiske senario?

KN: Jeg har nok altid befundet mig i den mere klassiske del af olie-feltet, min palette har altid været dæmpet, fordi jeg er optaget af det anelsesfulde og af den spænding, der findes, der hvor noget er lige ved at bryde igennem. Det er jeg for så vidt stadig, men som jeg sagde indledningsvis, så er påvirket af livets gang og af de tab vi oplever undervejs....mine billeder er måske i højere grad et resultat af at jeg forsøger at nå ind til et sted, hvor jeg ikke er optaget af at vise, hvad jeg ved om tingene – når jeg giver slip på den ambition, udvider rummet sig så der er plads til følelserne – men på en stille og mere fredfyldt facon.

Generøsiteten i mine billeder består i at jeg gerne vil dele dette åbne rums stilhed med beskueren – give hende en mulighed for at forsvinde derind, et lille kort øjeblik.